

Ժ Ա Մ Ա Ն Ա Կ Ը

Նրչմարեցի ժամանակը, գունաթափ ալեւոր,
 Նրստած քարի մը վըրայ՝ կը խոճոճէր ալրնկոր,
 Որչոյմալեց կերպարանքն արծաթեկանդ կ'երեւար,
 Անոր բոլոր կը ծըփար շողատեսիլ լուրթ խաւար:
 Ու անապատ էր այդտեղ, չէին ծըլեր խոտ եւ սէղ,
 Կը տեսնայի միմիայն դեղին գետին եւ երէզ:
 Նրկրիս վըրայ կը նիթնէր մահաքուն թաւ հովանի,
 Ողորդութիւնն աւաւոր էր հոտ եւ ոչ ընտանի:
 Քամի մը բուռն կը փըչէր, եւ ընդարձակ ամային,
 Եւ խորխորեալ անհամար սորերը ձայն կուտային:

Եւ ծերունին՝ թարթափներն ալապատրի պէս ձիւնեղ
 Փակ կը բրունէր, անշըշունչ, մարդոց նըման բազմամեղ:
 Նրկու կըծիկ կը գլորէր գոգէն մինչեւ ի գետին,
 Մին արծաթի պէս փայլուն եւ միւսը թուխ ու մըթին.
 Նրբ կը փաթթէր ան ձեռացը վըրայ թել ըսպլտակ՝
 Կը լուսանար հեռաւոր անհուն ոլորտքն երկնից տակ.
 Եւ երբ սեւ թել կը փաթթէր՝ կուտար գիշերն ան ինձի:

Եւ կը հընչէր գոռ քամին ինչպէս անօթ պըղընձի,
 Կը ղողանջէր համօրէն աշխարհ—բարբառ անքընին:

Եւ սոսկացի որ աջնափ արագ դածան ծերունին
 Կը դարձընէր այդ թելերը. խելամուտ եղայ ես
 Թէաւասիկ իմ օրերս ան կը կարճէր փութապէս:
 Եւ վազեցի զանոնք չոր ձեռուններէն խըլելու.
 Բայց ինձի պիշ նայեցաւ եւ կանգ առի ես հըլու:

Մըրըրկաւէտ լըսեցի մորնչիւն. Անմիտ պատանի,
 Ի՞նչ անխորհուրդ երկիւղ զքեզ այսպէս կ'աւնու կը տանի.
 Դու կ'երկընչի՞ս անծանօթ եւ գաղտնալից միջոցէն,
 Նրկըայութեան ալիքներն արդեօք ըզքեզ կը կոծեն:

Բայց այժմ ի՞նչ կը տեսնաս որ քեզ չըլլայ անծանօթ,
 Ի՞նչ կը տեսնաս ստուգալից եւ քըննութեան անկարօտ.
 Ոտքեղութիւն են հաւատք ու կասկած, վիշտ ու խընդում,
 Անմեկնելի է անուրջ՝ կեանքըդ, զըւարթ կամ տըրտում:
 Թո՛ղ դու հիւսեմ, պատանի, քեզ վաղանցուկ աւուր թել.
 Ոչ երկարել զայն ջանաւ եւ ո՛չ ջանաւ կարճատել:

Ալեւորին խօսքերէն հոգիս կըրկին զօրացաւ.
 Ա՛լ քալեցի անդանդաղ եւ խոնջ, անյոյս եւ անցաւ.
 Նրկար ատեն քալեցի գետնին վըրայ քարաշատ,
 Մերթ լոյս կ'ըլլար եւ մերթ մութ. միա՛յն էի եւ չընչատ:
 Եղանակներն առջեւէս կը վազէին դաս առ դատ:
 Եւ կը հընչէր գոռ քամին, կը բարբառէր հանապաղ:

ՎԱՀՐԱՄ ՍՎԱՃԵԱՆ